

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 4To/39/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6913010616
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomír Bušík, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6913010616.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľubomíra Bušíka, PhD. a sudcov JUDr. Jána Bobora a Mgr. Rudolfa Ďurtu v trestnej veci obžalovaného C. E. za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, 3 písm. c) Tr. zák. na verejnom zasadnutí dňa 25. júna 2014 o odvolaní obžalovaného proti rozsudku samosudcu Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 3T 154/13 zo dňa 5. 3. 2014 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného C. E. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Rozsudkom samosudcu Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 3T 154/13 zo dňa 5. 3. 2014 bol obž. C. E. uznaný za vinného z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, 3 písm. c) Tr. zák., ktorého sa dopustil tým, že

od 9. 11. 2011 do 5. 3. 2014 v Hnúšti, okres Rimavská Sobota, Slovenská republika a všade inde, kde sa zdržiaval, si neplnil pravidelne a v plnej výške svoju zákonnú výživovaciu povinnosť, ktorá mu vyplýva z § 62 ods. 3 a nasl. Zákona o rodine č. 36/2005 Z. z. a ktorá mu bola uložená rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 7P/146/2010-13 z 30. 11. 2010, právoplatným a vykonateľným 5. 1. 2011 a to prispievať výživným na svojho syna mal. K. E., nar. XX. XX. XXXX v Y., sumou vo výške po 80,- eur mesačne, vždy do 20-teho dňa toho ktorého mesiaca vopred do rúk matky dieťaťa K. I., nar. XX. XX. XXXX v Y., trvalým bydliskom P., Ul . C. XXX, okres O. D., aj napriek tomu, že za uvedené obdobie pracoval na rôznych miestach a to TRUTRA LOG, s. r. o. Vráble, PELGROMS, s. r. o. Prešov, IMPERIAL GROUP EUROPA Veľký Krtíš a t. č. pracuje v s. r. o. V. P. G. C., 10. 12. 2012 a v januári 2013 uhradil prostredníctvom svojej matky C. E. matke dieťaťa K. I. výživné po 100,- eur, teda celkovo 200,- eur, čím mu vznikol za uvedené obdobie na bežnom zameškanom výživnom do 05. 03. 2014 dlh pre matku dieťaťa K. I. vo výške celkove 1.640,- eur,

pričom uvedeného konania sa dopustil aj napriek tomu, že bol trestným rozkazom Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 3T/150/2011 zo 16. 08. 2011, právoplatným a vykonateľným 08. 11. 2011, odsúdený za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona a bol mu uložený podmienený trest odňatia slobody na tri mesiace so skúšobnou dobou v trvaní dvanástich mesiacov a bola mu uložená povinnosť spočívajúca v príkaze zaplatiť počas skúšobnej doby dlh na zameškanom výživnom pre matku dieťaťa K. I. vo výške 460,15 eur

Za to bol odsúdený podľa § 207 ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. l) Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 1 roka, pričom podľa § 48 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zák. bol pre výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Svoje rozhodnutie prvostupňový súd odôvodnil tým, že v priebehu dokazovania na hlavnom pojednávaní bol obžalovaný jednoznačne usvedčený zo žalovanej trestnej činnosti a to výpoveďou svedkyne K. I., listinnými dôkazmi a v neposlednom rade i samotným doznamom na hlavnom pojednávaní. V súvislosti s hodnotením osoby obžalovaného prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozsudku uvádza, že obžalovaný je v mieste bydliska hodnotený všeobecne, že v priestupkovom konaní bol viackrát riešený za porušenie pravidiel v cestnej premávke a jeho zamestnávateľa ho hodnotia negatívne, pre neplnenie si pracovných povinností a príkazov. Ďalej prvostupňový súd poukazuje na to, že doposiaľ bol obžalovaný jedenkrát súdne trestaný a to za rovnorodú trestnú činnosť, kde žalovaného konania sa dopustil v priebehu plynutia skúšobnej doby z tohto predchádzajúceho odsúdenia. Rovnako prvostupňový súd konštatuje, že v prípade obžalovaného zistil jednu poľahčujúcu okolnosť a to, že obžalovaný sa k trestnému činu priznal, svoje konanie oľutoval a zistil taktiež i príťažujúcu okolnosť a to, že už bol v minulosti za trestný čin odsúdený. S poukazom potom na horeuvedené dôvody prvostupňový súd konštatuje, že obžalovanému bolo potrebné uložiť nepodmienečný trest odňatia slobody pri dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby a vzhľadom na to, že doposiaľ nebol vo výkone trestu, obžalovaného potom pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku bezprostredne po jeho vyhlásení podal odvolanie obžalovaný, ktoré neskôr písomne doplnil prostredníctvom svojho podania doručeného krajskému súdu dňa 15. 5. 2014. V písomných dôvodoch svojho odvolania uvádza, že všetky problémy vznikli v predchádzajúcich zamestnaniach, kde mal problémy domôcť sa výplaty za svoju odvedenú prácu, že zamestnávateľa mu časť výplaty vyplácali na účet a časť mu mali vypláčať do ruky, avšak k tomuto nedošlo a týmto vznikali problémy s plácou a v tej súvislosti i na zameškanom výživnom. Zdôrazňuje pritom, že v súčasnosti konečne našiel zamestnávateľa, s ktorým nemá žiadne problémy, vypláca mu diéty v plnej výške a preto je schopný za nejaké krátke obdobie doplatiť zameškané výživné a súčasne riadne platiť mesačné výživné. To, že v súčasnosti si zamestnávateľ plní svoje povinnosti spôsobuje skutočnosť, že môže pravidelne mesačne vždy platiť riadne stanovené mesačné výživné a postupne je schopný z diét doplatiť zameškané výživné. S poukazom na takýto stav žiada Krajský súd v Banskej Bystrici o prehodnotenie rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota, kde sa domáha nového pojednávania, kde by sa mohol dohodnúť aj formou súdneho záväzku na doplatenie a riadne splatenie výživného. Ako prílohu odvolania predložil fotokópiu svojej pracovnej zmluvy, príkaz na úhradu Všeobecnej úverovej banky na čiastku 240,- eur, ktoré preukazujú, že platí bežné výživné.

Krajský súd v Banskej Bystrici na základe podaného odvolania obžalovaným preskúmal v zmysle ust. § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom po postupe v zmysle tohto ustanovenia krajský súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Krajský súd na základe vykonaného dokazovania a vyhodnotenia jednak rozsudku, ako i konania pred prvostupňovým súdom dospel k záveru, že prvostupňový súd vykonal všetky dostupné dôkazy, ktoré bolo potrebné vykonať tak, aby bol správne zistený skutkový stav veci, správne ustálil rozsah zameškaného výživného a veľmi logicky, presne a explicitne sa vyrovnal so všetkými okolnosťami významnými pri uložení trestu. V súlade s ust. § 168 Tr. por. v odôvodnení svojho rozsudku stručne, jasne a zrozumiteľne zdôvodnil všetky svoje závery týkajúce sa hodnotenia osoby obžalovaného, ako i trestu, ktorý považuje prvostupňový súd za primeraný. S celou argumentáciou prvostupňového súdu sa krajský súd v plnom rozsahu stotožňuje a považuje závery prvostupňového súdu za správne a zodpovedajúce výsledkom dokazovania a je nesporné, že obžalovaný sa trestného činu zanedbania povinnej výživy dopustil v priebehu plynutia skúšobnej doby za rovnorodú trestnú činnosť. I z tejto skutočnosti je zrejmé, že obžalovaný nevyužil možnosť danú mu súdom pri predchádzajúcom odsúdení a v priebehu plynutia skúšobnej doby sa dopustil rovnorodej trestnej činnosti. S poukazom i na ust. § 49 ods. 2 Tr. zák. je potom uloženie podmieneného trestu odňatia slobody v danom prípade vylúčené. Práve naopak skutočnosť, že obžalovaný sa dopustil trestnej činnosti v priebehu plynutia skúšobnej doby je už tou skutočnosťou, ktorá bezprostredne preukazuje, že výchovné tresty u obžalovaného sa minuli účinkom a je potrebné na neho vplývať trestom nepodmienečným. V neposlednom rade krajský súd prihliadol i na skutočnosť, že predchádzajúci zamestnávateľa obžalovaného hodnotili ako nezodpovedného pracovníka, kde jeho postup pri plnení si svojich povinností nebol súladný s vedením riadneho života, čo svedčí o jeho prístupe

nielen k práci, ale i k získaniu a zabezpečeniu finančných prostriedkov tak, aby si mohol plniť svoju vyživovaciu povinnosť.

S poukazom potom na horeuvedené dôvody, keďže krajský súd považuje rozsudok prvostupňového súdu z hľadiska uznania viny, ako i uloženého trestu a zaradenia obžalovaného do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia za zákonný a dôvodný, bolo potom potrebné odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny ďalší opravný prostriedok.